

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 433: Người Học Đạo Ban Đầu Nên Dùng Công Phu Để Quét Sạch, Nhằm Trừ Đi Những Ô Nhiễm Huân Tập Từ Xưa, Khiến Tâm Đây Dần Được Thanh Tịnh, Mới Có Hy Vọng Kiến Tánh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 037)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Người học đạo ban đầu nên dùng công phu để quét sạch, nhằm trừ đi những ô nhiễm huân tập từ xưa, khiến tâm này dần được thanh tịnh, mới có hy vọng kiến tánh.】

Học Phật, học Kim Cang Bát Nhã, bắt đầu ra tay từ đâu? Phải ghi nhớ giáo huấn của Phật, ngay trong đời sống hằng ngày, đem những vọng tưởng, phân biệt, tập khí từ vô thủy kiếp đến nay, dùng đạo lý của “Kinh Kim Cang”, dùng phương pháp của “Kinh Kim Cang”, để trừ bỏ chúng; trừ đi một phần liền có một phần cảnh giới tốt hiện tiền, trừ đi hai phần liền có hai phần cảnh giới tốt hiện tiền, liền được thọ dụng, chân thật nghiêm túc nỗ lực, thì kiến tánh sẽ có hy vọng. Chúng ta dùng phương pháp này để niệm Phật, được sự nhất tâm bất loạn là có hy vọng; không những được sự nhất tâm, mà được lý nhất tâm bất loạn cũng có hy vọng. Quý vị phải biết, Phật Bồ Tát vì chúng sanh giảng kinh thuyết pháp, phạm những gì Ngài nói, đều là chúng sanh ở thế giới chúng ta có thể đạt được; nếu chúng sanh ở thế giới chúng ta căn bản không thể đạt được, Ngài tuyệt đối không nói. Bởi vì nói ra những lời đó là đang trêu đùa chúng ta, có lỗi với chúng ta. Vì sao vậy? Là để gọi sự thèm thuồng, biến thành chàm biếm chúng ta, chúng ta làm không được. Phạm những gì nói ra được, chúng sanh trên trái đất này của chúng ta đều làm được. Phật giảng minh tâm kiến tánh, người thế gian chúng ta thực sự làm được; Phật giảng lý nhất tâm bất loạn, người thế gian chúng ta quả thực có thể làm được. Lời của Phật không có một câu nào là giả dối, không có một câu nào là lời thừa. Đương nhiên, lý nhất tâm bất loạn là khó, lý nhất tâm bất loạn chính là minh tâm kiến tánh của Thiên tông. Dùng phương pháp Kim Cang Bát Nhã này để hỗ trợ, để tu hành, thì có

thể đạt được, hơn nữa chúng ta nhất định phải phát tâm làm như vậy. Cổ nhân thường nói: “Lấy pháp tắc của bậc thượng, nhưng chỉ được bậc trung”. Chúng ta đặt mục tiêu của mình ở lý nhất tâm bất loạn, nếu không đạt được, thì vẫn còn sự nhất tâm bất loạn, vẫn có thể được bậc trung. Giả sử chúng ta đặt mục tiêu quá thấp, chỉ đặt ở Phàm Thánh Đồng Cư Độ hạ hạ phẩm vãng sanh, vậy thì thôi rồi, không đạt được thì sẽ không đi được. Do đó mục tiêu của bản thân luôn phải đặt cao một chút, đây là điều chính xác.

Chúng ta nên phát phần, nghiêm túc, nỗ lực. Bắt đầu làm từ đâu? Bắt đầu làm từ việc đoạn trừ tham, sân, si, mạn, nghi, phải làm thật! Tập khí nào nặng, thì ra tay ở đó trước. Nếu coi trọng tiền tài, thì trước tiên hãy xả tài, trước tiên bắt đầu từ chỗ trọng điểm, nhất định phải đoạn tham sân si, phải đoạn ngã mạn, phải đoạn nghi. Cái nghi này là gì? Điều đáng sợ lớn nhất chính là: hoài nghi Tịnh độ. Quý vị đối với pháp môn Tịnh tông nếu như có hoài nghi, quý vị đời này quyết định không thể thành tựu. Quyết định không hoài nghi, chân thật tin tưởng. Tây phương Tịnh độ là thật, thế giới Cực Lạc là thật, niệm Phật được Phật gia trì là thật, lâm chung Phật đến tiếp dẫn là thật, mọi thứ đều chân thật, may mắn nghi hoặc cũng không có. Trước tiên đem tham sân si mạn nghi đoạn trừ, thực sự không nghi ngờ nữa, thì thâm nhập một môn. Còn muốn tu các pháp môn khác, đối với Tịnh độ tín tâm không đủ, đối với Tịnh độ vẫn còn tồn tại nghi vấn, người đó mới đi lướt qua các pháp môn khác; quả nhiên không nghi nữa, thì sẽ triệt để buông xả. Đây là điều chúng ta bắt buộc phải ghi nhớ, phải tỉ mỉ từ chỗ này mà thể hội. Nhất định phải đoạn phiền não, thân tâm thế giới quyết không được tham luyến, sức mạnh cảm dỗ của cảnh giới bên ngoài rất lớn, hãy ghi nhớ Phật trong “Kinh Kim Cang” chỉ dạy chúng ta, Bồ Tát không thọ phước đức, không tiếp nhận, tuyệt đối không hưởng thụ phước đức. Chúng ta một đời một kiếp này, từ đầu đến cuối giữ gìn sơ tâm của mình, giữ gìn sơ phát tâm của ta, duy trì một lối sống cực kỳ đơn giản, không bị cảm dỗ bởi cảnh giới bên ngoài, chúng ta mới có thể thành tựu.

Khoa học công nghệ thay đổi từng ngày, chúng ta nhìn thấy trong mắt rõ ràng, đây là tăng trưởng trí tuệ, tôi không phải là không biết, tôi mọi thứ đều biết. Biết thì sao? Như như bất động, bạn không cảm dỗ được tôi, tôi cái gì cũng không cần, đừng nói là bảo tôi đi mua, có tặng cho tôi, tôi cũng không cần, như như bất động, đem cái tham đó triệt để xả bỏ. Đồ dùng công nghệ có lợi cho việc hoằng pháp lợi sanh, người phát tâm hoằng pháp lợi sanh rất nhiều, hãy để họ đi làm, tôi không cần thiết phải đi làm. Tôi dính dáng đến những thứ này để

làm gì, hiện nay mọi người dùng thứ này, chúng ta tuy ở nơi đây giảng kinh, nhưng người trên toàn thế giới đều có thể nghe được, những máy móc này đều truyền bá đi rồi. Bọn họ đang làm thì tốt rồi, tôi có gì phải đi làm? Tôi không cần mua máy móc, tôi cũng không cần học thứ này, để họ đi làm, như vậy mới đúng. Nếu tôi có khởi lên một ý niệm đi làm, thì tâm thanh tịnh của chính mình lại bị ô nhiễm, lại bị xen tạp rồi. Bản thân không thể thành tựu, thì quyết định không thể giúp đỡ người khác. Vì sao vậy? Đạo nhân của bản thân chưa mở, vẫn còn mê hoặc điên đảo, bạn làm sao có thể chỉ đường cho người khác, bạn chỉ cho người khác là con đường sai lầm, không phải là chánh lộ.

Do đó có thể thấy, tầm quan trọng của việc đoạn phiền não tập khí, điều thứ mười ba này chính là bảo chúng ta đoạn phiền não tập khí. Đoạn phiền não tập khí, không có trí tuệ cao độ thì làm không được, không có trí tuệ chân thật thì dễ thoái tâm. Nhìn thấy xã hội người khác sung túc như vậy, phồn vinh như vậy, người ta đều hưởng thụ, vì sao tôi lại không đi hưởng thụ? Đó chính là phiền não tập khí đang khuấy phá. Chỉ có trí tuệ cao độ mới nhìn thấu được điều này, đó là giả, đó là cạm bẫy, đó là hầm lửa. Chúng sanh nhảy vào, họ ngu si, họ vô tri, họ đáng thương xót, chúng ta cũng có thể đi theo sao? Chúng ta đi theo Bồ Tát, Bồ Tát không thọ phước đức, chúng ta đi theo Bồ Tát là không sai, đi theo chúng sanh thì hỏng rồi. Cần phải khiến cho tâm ta dần được thanh tịnh, chữ “dần” này, cũng tức là nói chúng ta nhất định phải năm sau thanh tịnh hơn năm trước, đây là sơ học; năm nay thanh tịnh hơn năm ngoái nhiều rồi, năm sau nhất định sẽ tiến bộ hơn năm nay. Nếu dụng công đặc lực, nói cho quý vị biết, tháng sau thanh tịnh hơn tháng trước, quả nhiên có thể tự bản thân bạn cảm nhận được tháng sau thanh tịnh hơn tháng trước, thì bạn có thể vỗ ngực, tôi quyết định vãng sanh rồi, không có nghi hoặc, bạn đã nắm chắc phần vãng sanh, vãng sanh chính là tâm tịnh thì cõi Phật tịnh. Do đó cảnh giới ấy tháng tháng không giống nhau, năm năm không giống nhau, giảng bộ kinh này, cùng là một đoạn kinh văn này, cách giảng đó tháng tháng không giống nhau, năm năm không giống nhau. Chữ vẫn là mấy chữ này, nhưng đã không giống nhau rồi. Vì sao không giống nhau? Cảnh giới không giống nhau, cách nhìn không giống nhau, chỗ nhìn thấy không giống nhau, sự thể hội không giống nhau, thì làm sao có thể giống nhau được? Cho nên bạn phải biết một bộ kinh, từ lúc sơ phát tâm mãi cho đến khi thành Phật, ngày ngày giảng, năm năm giảng, không ngừng giảng, sẽ không có một lần nào là giống nhau, sau đó mới biết kinh có vô lượng nghĩa. Kinh thực ra là không có ý nghĩa cố định, trong lúc giảng, lúc khởi tác

dụng chính là vô lượng nghĩa, kinh là sống chứ không phải chết, sống động hoạt bát. Chúng ta học là phải học cái này, không thể học thứ chết cứng, thứ chết cứng thì hỏng rồi, học một thứ biết một thứ, ghép sang thứ thứ hai thì không biết nữa. Nhất định phải là đồ sống. Đồ sống học một thứ, thì tất cả thấy đều thông đạt, sau khi đều thông đạt rồi, vẫn hoằng dương một thứ này. Vì sao vậy? Đây gọi là đại từ đại bi, làm một tấm gương tốt cho những người sơ cơ mới học, đây là đại từ bi. Các bậc Đại đức từ xưa đến nay có vô số vị đều là làm như vậy cho chúng ta xem.